Ч. 270 Четвер 2 (14) грудня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Буджетова комисия Делеґаций. — Побільшене німецкої фльоти военної.)

Вчерашне засіданє палати послів отворив президент о годині 11½. Насамперед відчитано інтерпеляциї і внесеня, а відтак приступлено до дневного порядку, т. є. до першого читаня квотового закона і справозданя квотової депутациї. Промавляли Молодочехи: Теклі і Карлік, оба по чески і німецки, і по кілька годин. На внесенє пос. Трайнфельса замкнено дискусию і вибрано ґенеральним бесідником: „против“ Молодочеха Форшта, а „за“ пос. Менґера. Чехи ведуть дальше обструкцию і довжезними бесідами проволікають кожду справу. По відчитаню ще кількох внесень, засіданє перервано о годині 7 ій вечером. Слідуюче відбуває ся нині.

На вчерашнім засіданю буджетової комісиї австрийскої Делеґациї реферував пос. Вальтерскірхен справу звичайного войскового буджету. Пос. Крамарж в своїй промові зазначив відношенє ческого народу до войскової адміністрациї, жалував ся, що Чехів у войску кривдять, і заявив, що его сторонництво буде голосувати против буджету. — Дальше забирали голос: Гесман, Ферянчич, Рус, Поповский, що домагав ся увільнюваня селян від войскових вправ в часі жнив та теплої вечери для вояків, і вкінци міністер війни бар. Кріґгаммер. Пан Міністер оправдував насамперед, що справа підвисшеня офіцирских плат війшла на порядок дневний пізнійше від справи підвисшеня плат урядничих тим, що тут треба було фінансового порозуміня обох половин Монархії. Теперішне підвисшенє не велике, але то не вина войскової адміністрациї. Реформа карної процедури войскової буде на другий рік предложена, а проект нового закона войсково-будівляного вже готовий. Що-до полекші для селян в часі жнив, не богато більше дасть ся зробити як доси. Відповідаючи пос. Крамаржеви, п. Міністер сказав, що в армії ніколи не робить ся ріжниць між народностями і вистерігає ся всякої політики. Що до справи: hier або zde при контрольних зібранях, то давнійше нїхто не звертав на чакі річи уваги, однако коли в наслідок аґітациї роблять з тої справи демонстрациї, то войскові власти мусїли против того виступити. Однако то неправда, щоби в одних краях коронних карано острійше як инших, або як на Угорщині. Зниженє літ служби войскової без значного побільшеня армії, не дасть ся навіть подумати. — По закінченю дискусиї, принято звичайний буджет войсковий після предложеня. Слідуюче засіданє комісиї нині, а на дневнім порядку надзвичайний войсковий буджет і окупацийні кредити.

В німецкім парляменті відчитав передвчера канцлер кн. Гогенльоге заяву сполучених правительств, після котрої пересьвідчено ся, що теперішна фльота німецка не може дорівнати всім евентуальностям. Тому правительство внесе проект подвоєня военної фльоти на найблизшім засіданю парляменту. Речинець на довершенє сего збільшеня фльоти, не буде з гори означений. Правительство буде поступати в сей спосіб, що рік річно, після відносин буджетових, вставить якусь квоту на будову кількох кораблів. — По промові кн. Гогенльоге промавляв секретар стану Більов і доказував, що конечність розширеня фльотового закона виходить з теперішного політичного положеня в сьвіті і з потреб заморскої політики Німеччини. Що-до сеї політики заморскої, каже бесідник, то Німці поступають уміркованo. Вказуючи на війну Анґлії з Трансвалем (в полудневій Африці) і ei непередвиджені наслідки, заявив Більов, що вже найвисший час, щоби здати собі справу, яке належить заняти становище що-до сих фактів, котрі заключують в собі завязки будучого уформованя відносин великодержавних на земли, тим більше що сї відносини будуть постійними на непередвиджено довгий час. — В дальшій промові каже Більов, що годі допустити до переходу до дневного порядку над німецким народом. З Франциєю порозумівали ся ми дотепер в справах кольоніяльних дуже легко, а у Росиї в тім напрямі зазнавали ми завсігди приятельске поведенє, а рівнож і ми так поводили ся (оплески). Межи Німеччиною а Америкою панують добрі зносини. Що-до Анґлії, то радо завсігди будемо з нею на основі повної взаїмности жити в згоді і мирі, але власне, що наше внїшне положенє є тепер корисне, тому мусимо его ужити в сей спосіб, щоби забезпечити его собі і в будучности. Мусимо отже завести досить сильну фльоту, щоби обезпечити ся перед всяким

11)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлійского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

VIII.

Люсетта.

Два дни пізнійше, служниця панни Ремзен заявила їй, що як раз одержала вісти о тяжкій недузі матери, і що мусить сейчас приїздити до дому; еї своячка, Люсетта, може єї в часї неприсутности заступити. На питанє, чи та своячка способна до того, відповіла дівчина, що она незвичайно зручна, особливо в чесаню, чого виучила ся у францускoго фризиєра.

Панна Ремзен зізволила і Люсетта прийшла пополудни до служби.

Емілія була мило здивована, бо надіяла ся побачити говірливу, сьмілу панну, як всї французкі служниці, а найшла спокійну, смутну дівчину, дуже добре обзнакомлену з своїми обовязками. Дора була нею одушевлена, аж сказала сестрі, що по повороті тамтої служниці задержить ту для себе.

— О так — відповіла еї Емілія — Люсетта дуже зручна, але не показуй їй так виразно свого вдоволеня, бо могла би тим віпсувати ся. А тепер скажи мені, дитинко, хто то прийшов нинїшного пополудня?

— Імовірно цїла звичайна товпа.

— Цїла звичайна товпа? Вчисляючи до того і пана Рандольфа?

— Той пан Рандольф, то цїла загадка для мене. Послухай лиш. Перед усїм не був тут вже від тижня; а коли я его стрітила вчера, і він був від мене віддалений всего на кілька кроків, то майже не можна увірити — завернув в бічну улицю.

— Певне не бачив тебе, бо инакше був би конче підійшов і заговорив.

— Ну то.... коли мене не бачив, то мусїв хиба ослїпнути. Більше не кажу нїчого.

Хвилю по тій розмові почали гості сходити ся, і в короткім часї заповнила справді цїла товпа сальони панї Ремзен.

Дора, окружена кружком почитателїв, уникала з злобною приємностию Рандольфа, що силував ся заманити еї до спокійнїйшого закутка сальону. Найшов ся також і Торе, але забавив не довго. Поговоривши хвильку з Емілїєю о рівнодушних річах, перетиснув ся до Дори, де довше задержав ся. Сказав їй кілька чемностий, які чула вже від инших, але голосом, що сьвідчив, немов би слова плили ему дїйстно з серця, в наслїдок чого зробили они враженє на молодій дївчинї. Коли відійшов, найшов вкінци Рандольф нагоду зближити ся до неї.

— Панно Доро — почав — як можете позволити залицяти ся до себе такому марному чоловікови?

— Чи говорите о моїм приятели, пану Торе? — на слові: „приятели“ положила особливий притиск, очевидно на то, аби роздратувати Рандольфа, і то їй знаменито удало ся

— Він не єсть вашим приятелем, він взагалї лиш свій приятель.

— Та гадка не нова, пане Рандольф, бо говоримо то о дуже многих людях.

— Панно Доро, говорю вам то цїлком поважно, ви не повиннї позволити тому чоловікови втискати ся до вашого товариства, а тим менше залицяти ся до вас.

— Справдї дивуєте мене, пане Рандольф, бо доси я не мала понятя, що пан Торе залицяє ся до мене. Я могла би повторити, що до мене говорив, і то певне не потвердило би вашого здогаду.

— В тім именно лежить его хитрість; він надто спритний, аби відразу виразно говорити.

Рандольф не поміркував ся, що звертаючи увагу Дори на то, чого ще сама не замітила, шкодить власній справі.

— Ви сьмішнї, пане Рандольф. Борете ся як Дон Кіхот з вітраками, вмовили собі щось, і перестерігаєте мене. Кажу вам, що то цїлком злишне. Пан Торе не зробив нїчого з того, о що ви его посуджуєте.

— Надію ся, що не гнїваєте ся за то на мене, бо може знаєте, що мене до того спонукуе.

— Нї, і бою ся, що я не досить бистроумна, аби відгадати причини, які можуть руководити людьми.

— Алеж ви мусїли замітити.

— Що такого?

Дора поглянула ему остро в очи, а Рандольф сильно заклопотав ся.

Тепер прийшла нагода до осьвідчин, і був би з неї без сумнїву скористав, коли б не

атаком. Внутрішна політика німецка пильнує тілько своїх справ, не варушуючи інтересів инших держав. То, що доносить загранична праса о фантастичних плянах Німеччини, все видумане. Німеччина так само як і инші держави, що мають заморскі інтереси, зневолена вже самою конечностию заосмотрюваня кораблїв в уголь, здобувати собі морскі позициї яко точки опору. Вже з самих оглядів фінансових Німеччина не має наміру так далеко розширюватись, як се голосить загранична праса. При кінцї своєї промови піднїс Бїльов значенє тридержавного союза, на котрім опирає ся політика Німеччини, і на добрім пожитю з Росиєю (оплески). — Секретар стану Тільман вказав на фінансове положенє держави, котре вважає за користне, і заявив, що з доходів державних забезпечене є опроцентоване позички на будову фльоти. — Тірпіц заявив, що в січни с. р. децидуючі сфери погодили ся вже з тим, що з огляду на фльоту дозволив парлямент, але пізнїйші історичні випадки вплинули на зміну сего погляду.

Новинки.

Львів дня 13-го грудня 1899

— **Округи санітарні.** Виділ краєвий ухвалив предложити соймови на найблизшій сесиї внесене на утворене в 1900 роцї вісьмох нових округів санітарних, а іменно: в Хоростковї коло Гусятина, в Хотимири коло Товмача, в Майданї коло Кольбушової, в Осеку коло Бялої, в Ригліцях коло Тарнова, в Лисьци коло Богородчан, в Райтаровичах коло Самбора і в Липници мурованій коло Бохні.

— **Іматрикуляция студентів львівского університету** відбуде ся 16 с. м. о 10-ій годині перед полуднем. Довершить єї ректор університету проф. др. Абрагам при співучасти деканів всіх виділів і секретаря університету.

— **З ц. к. Дирекциї зелізниць державних.** З причини снїжних заметий здержано на час необмежений рух поїздів на шляху зелїзничім Новий Лупків-Тісна.

— **Курс кутя коний.** Заряд школи кутя коний при Академії ветеринарскій у Львові оповіщує, що перший шестимісячний курс кутя коний в р. 1900 розпічне ся від січня і буде тревати до 30 червня 1900. Ковальскі челядники, що хотять записати ся на той курс, мають лично зголосити ся в місяци грудни 1899 в канцеляриї школи (ул. Кохановского ч. 33) і предложити: сьвідоцтво укінченої з добрим поступом школи народної; 2) сьвідоцтво визволеня і 3) сьвідоцтво відбутої що найменше дволїтної практики челядничої.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** завідомляє отсим рускі товариства кредитові, що накладом „Краєвого Союза кредитого“ видано друки на книгу довжників, місячні рахунки, інвентар довжників, інвентар вкладників і інвентар уділів, та що ті друки продає ся по 5 сотиків ($2^1/_2$ кр.) за аркуш без коштів пересилки. — Дирекция „Краєвого Союза кредитового“ у Львові ринок ч. 10 І. поверх.

— **Убийство.** Перед судом присяжних в Станиславові ставав 22-лїтний Мазур, родом з Івонїча Йосиф Пельц, замешкалий в Голоскові під Отинією, обвинений о убийство польового, Юрка Клюшти. Пельц полював на чужу звірину і дня 29 вересня с. р. вибрав ся на засідку. Приловлений на горячім учинку стрілив два рази до Клюшти, а коли сей кликав о поміч, Пельц сокирою, що Клюшта носив при собі, добив єго. Трибунал засудив за те Пельца на шість лїт тяжкої вязниці. Кара та відповідала вповні бажаням Пельца, що перед одним сьвідком заявив, „хочу комусь лоб скрутити, щоби дістати ся до кримiналу“.

— **На смерть** засудив трибунал новосандецкий вчера вечером Ольшевску за убите власної дочки.

— **Засїдане ново-вибраного виділу тов. „Клюб Русинок“** відбуло ся дня 5-го с. м. Виділ уконституовав ся, як слідує: п. Шухевичева, предсїдателька; п. Білецка, заступниця предсїдательки; п. Барвіньска, секретарка; п. Коцовска, бібліотекарка; п. Наконечна, касиєрка; п. Грушевска, член виділу. — Порішено устроїти вечер сьв. Андрея дня 12 с. м. на-спів з „Бесїдою“. В тій цїли відбулась осібна нарада, на котрій постановлено устроїти складкову вечеру для членїв „Клюбу Русинок“ і „Бесїди“. Вечерок сьв. Миколая порішено устроїти дня 17 с. м., як попередними роками. Близші подробиці що-до сего вечера будуть подані пізнїйше в часописях. Також порішено заняти ся урядженем відчитів, відповідно до ухвал загальних зборів. Відчити сї відбудуть ся по сьвятах.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“** подає до відомости интересованих членів, що подібно як попередних лїт так і сего року за-для виготовленя інвентарів та замкнень цїлорічних до білянсу не будуть ся виплачували позички анї висилали нові скрипти до підпису, почавши від 18 грудня н. ст. 1899 аж до 8 січня 1900 р. включно. Хто отже має підписаний скрипт, нехай старає ся зреалізувати позичку перед 18 грудня, а хто наміряє ще старати ся о позичку, нехай вносить подане вчасно. Також вкладки щадничі не будуть принимати ся анї виплачувати ся від 26 грудня 1899 до 1 січня 1900 включно, бо послідних пять днів образовують ся відсотки і виготовлює ся замкнене річне — та тому зволять П. Т. вкладчики свої справи полагодити перед 26 грудня с. р.

— **Куля пятнайцять лїт в мозку.** На клініцї в Москві довершено недавно цїкавої операциї на одній хорій з Гельзінґфорсу, що перед пятнайцяти лїтами одержала кілька стрілів з револьвера в голову. По катастрофі була хора 52 днів непритомна, опісля мала цїлий рік спаралїжовану руку і ногу, а вкінци на памятку по тім страшнім случаю лишив ся їй тяжкий біль голови, що мучив єї повних 15 лїт. Допера недавно проф.

був в тій хвили увійшов Мічель. Коли Рандольф побачив єго, уявив собі страшне поло жене, в яке впав би, коли би показало ся, що єго приятель есть злочинцем. Тому завагував ся і залишив нагоду, на котру відтак мусів дуже довго ждати. Отже відповів панні Дорі жартом, і вскорі полишив товариство.

Коли гостї відійшли, пішла Дора до своєї комнати, полишивши суджених самих.

— Еммі, моя царівно — почав Мічель, взявши єї за руку і ведучи до софи — коли погадаю, що мене любиш, здаєть ся менї просто, що то сон.

— Чому Боб?

— Послухай мене, люба; я нинї в незвичайнім настрою і хотів би перед тобою висповідатись. Чи вільно менї?

Відповіла єму сердечним стисненем долонї і кивненем голови.

— Отже слухай мого признаня. Я инший як всї люди і уважаю тебе також иншою від всїх инших женщин. Я знав їх дуже богато у всїх містах Европи і в моїй вітчинї, але нї одна не обудила у мнї того чувства що ти, коли побачив тебе перший раз. Тому сейчас вибрав я собі тебе за товаришку цїлого житя. Чи може був я надто зарозумілий?

— Нї, мій любий, бо й я, коли тебе перший раз побачила, сказала собі: той буде твоїм паном.

— Нехай тебе Бог благословить, дорога Еммі, але позволь менї говорити дальше. Я вибрав тебе за жінку і Бог менї сьвідком, що нїколи на менї не заведеш ся, але й то тяжка проба, яку твоя любов для мене буде мусїла знести — я мушу перед тобою деякі річи укрити. Чи гадаєш, що досить мене любиш, щоби бути пересьвідченою, що я, скоро лучить ся такий случай, лиш з любови для тебе буду мусів тайну душі задержати при собі?

— Може бути, Боб, що то перецїнюванє самої себе, але колиб навіть і так було, то все таки скажу тобі, що гадаю. Слабша любов як моя сказалаб може: „Вірю тобі, але моя любов для тебе така велика, що ти не повинен вагувати ся подїлити ся зі мною тайною“. Однако я відповідаю, що вірю тобі без нїяких застережень, і буду вдоволена з того, чи ти рішиш повірити менї свої тайни чи нї.

— Я знав, що так скажеш і був би зажив ся, колиб ти того не зробила. Отже зараз скажу тобі, що в моїм житю есть тайна, котрої я доси нїкому не сказав і котрої і тобі не повірю. Чи ти ще й тепер вдоволена?

— Можеш о тім сумнївати ся? Чи гадаєш, що буду тебе впевняти о чімсь длятого, щоби ослабнути, скоро схочеш мене взяти за слово.

— Нї, моя царівно, але мужчина дуже богато жадає від женщини, коли просить єї, аби стала до смерти товаришкою єго житя і рівночасно зізнає, що має тайну, котрої не може повірити, особливо коли суть люди, котрі гадають, що має щось укривати, що може єму принести встид, або ще щось гіршого.

— Нїхто не посьміє судити тебе фальшиво.

— Помиляєш ся. Що погадаєш, коли тобі скажу, що аґент слїдить мене день і ніч?

— О, то би мене цїлком не налякало, атже ти пояснив менї всьо закладом. Чи пан Барнес має око на тебе? Чи то, то?

— Так, але він робить то по части ще й тому, бо гадає, що я маю щось спільного з тим убийством і тут до якогось степени не милить ся.

— Чи то, що ти знав убиту?

— Так. — Мічель замовк, бо хотів дізнати ся, чи по тім зізнаню буде завдавати єму ще більше питань, однако говорила цїлковиту правду, коли сказала, що вірить єму слїпо. — Очевидно, що Барнес хотів би більше видобути — говорив дальше Мічель — але маю поважні причини, аби то не стало ся і до того ти можеш менї допомогти.

— Дуже радо то зроблю!

— Атже ще не знаєш чого хочу.

— То менї всьо одно; зроблю чого зажадаєш.

— Якже ти заслугуєш на мою безмежну любов. — Притягнув єї легко до себе і зложив на єї устах пристрастний поцїлуй. — Не говорю того з зарозумілости, бо так дуже тебе люблю, як лиш мужчина може любити женщину. Колиб я не уважав тебе достаточною моєї любови, то покінчив би з нею на віки.

— Можеш менї завірити, Боб.

Єї слова були прості, але дишіли пристрастною, пересьвідчуючою правдою.

— В такім случаю скажу тобі о що менї іде, бо то мусить стати ся зараз. Мусиш приготовити ся.... Хто то?

Мічель сказав ті слова дуже остро, встав і підійшов кілька кроків. Комната була слабо сьвітлена, бо Емма не любила ясного сьвітла, а в другім кінцї комнати стояв хтось, що звернув увагу Мічеля. Була то Люсетта.

— Мати панни присилає мене — почала сейчас — і питає, чи панна не вийдуть на вечерю.

— За хвильку прийдемо — відповіла Емілїя і Люсетта вийшла з комнати.

— Що то була за дївчина? — спитав Мічель, а Емілїя пояснила єму, в який спосіб та служниця дістала ся до неї.

— Видає ся спокійною і розумною дївчиною — відповів Мічель голоснїйше як треба було — трохи надто спокійна, бо налякала мене не війшовши сюда так нагле. Зійдемо? То що маю тобі сказати, скажу пізнїйше. Буду тебе просити, аби ти позавтра щось зробила для мене.

По вечери Мічель пішов з обома сестрами і з матерію до театру, а що ішли пішки, то мав досить часу пояснити судженій, чого від неї жадав.

— Отже кілька днів не побачиш мене — говорив, розстаючи ся з нею — бувай здорова і вір менї.

Люсетта, що отвирала двері і чула ті слова, була не мало зачудована, побачивши на другий день о десятій рано входячого Мічеля, ще більше здивувала ся, коли панї заявила їй, що вийде, а найбільше вже загадочним видалось їй то, що Емілїя вийшла з дому сама, а Мічель лишив ся в сальонї. Та обставина викликала в нїй ріжні гадки, а коли остаточно на щось рішила ся, почала сама збирати ся до виходу. Коли вже виходила до сїний, отворили ся нагле двері і перед нею станув Мічель.

— Куди ідеш, Люсетто?

А. Бобров, до котрого нещаслива удала ся на пораду, відкрив при помочи лучів Рентґена, що в задній части мозку находить ся куля, що лежала там пятнайцять літ. Кулю винято, а пациєнтка в десять днів пізнїйше опустила клініку в найлїпшім здоровлю.

— **Женщини в державній службі.** З причини ухвал зборів женщин у Відни, вніс пос. Кронаветтер петицию до правительства, в котрій висказано просьбу, щоби женщини, заняті в державній службі, були причислені до урядничого стану. Поліпшене службових відносин і винагороди має, після тої петиции, наступити в такий спосіб: 1) по дволїтній вдоволяючій службі, зачислене до урядничого стану, з річною найменшою платнею 600 зр., 30% на мешкане і пятилїтні додатки, почавши від 100 зр.; 2) приняте забезпеченя на старість державою; 3) призволене в році щонайменше 14-дневної відпустки, вільна що найменше кожда друга недїля, зменшене часу служби в недїлї, в котрих обовязує служба, заведене дисциплінарного реґуляміну з правом рекурсу до висших властий, знесене грошевих кар, вкінци знесене заборони вступати в супружу звязь женщинам, що стоять в державній службі.

— **Князь дневникарем.** Молодий князь Менчестер, офіцир пятого баталіону королївскої ґвардиї, покинув войсковий стан і вступив до редакциї New York Journal. Першою статию князя, видрукованою у сїм дневнику була єго розмова із звісним американьским філянтропом Андрієм К., що „зробила на мене таке глубоке вражіне — кінчить князь — що розумію тепер причини богатства і сили свого краю". Дневник прикрасив сю статю гербом князя, дав єго портрет і малюнки замків єго предків. Демократичний дневник дуже гордий із сего аристократичного співробітника.

— **Нова зелїзниця в Азиї.** Російске правительство не покінчило ще будови великої сибірскої зелїзниці, а вже забирає ся до неменше важних предприємств на комунїкацийнім поли. Як доносить австрийско-угорский консулят в Москві, приготовлюючі роботи до будови нової зелїзниці вже почали ся. Зелїзниця та має получити Туркестан і цїлу середну Азию з торговельними центрами полудневої европейскої Росиї. З двох доріг, вже загально витичених, між котрими остаточно правительство довершить вибору, одна виходить з Оренбурґа, біжить вздовж лївого берега Уралу, перетинає турґайску територию і через Туркестан доходить до Ташкенту, — друга тягне ся з Оренбурґа через закаспійский край по лївім березї Аму-Дариї, аж до стациї закаспійскої зелїзниці, Чарджуй. Кожда з тих доріг буде значно менше коштувати від великої сибірскої зелїзниці, але богатством продуктів Туркестан майже не уступає Сибірови. Вже нинї продукция самої бавовни в туркестаньскім окрузї разом з Хивою і Бухарою переходить пять міліонів пудів річно, а находить ся допера в початках розвою. До експльоатациї в тамошних краях надає ся рівно добре плеканє худоби, огородництво, шовківництво, управа рижу, тютюну, вина і инші галузи продукциї.

— **Страшний щур.** До Триєсту приїхав корабель „Береніце" і привіз з собою 36.955 мішків кави та 240 пак сухих шкір. Той корабель блукав довго по всїх морях і нїгде не хотїли єго приймити до порту, бо було на нїм кілька случаїв джуми. Коли вкінци джума притихла, він приїхав до Триєсту, де почали виладовувати каву. По виладованю 4000 міхів кави найдено неживого щура. Зараз застановлено дальше виладовуванє, щоби пересьвідчити ся, що щур не погиб на джуму.

— **Цікаве явище природи.** В часї снїжної заметїльницї в сих днях ударив в Прушкові грім в мешканє директора тамошної фабрики фаянсів д. Гайфельта. Влетїв він комином до середини хати, зробив там досить великі знищеня, вилетїв нараз через вікно, при якім спалив заслони. Таке саме рідке атмосферичне явище грому в часї зимної снїжної заметїльницї запримічено дня 7 грудня 1867 р. в Ленчицкім.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 грудня. П. мінїстер для Галичини Хлендовский мав оногди по полудни довшу авдиенцию у Цїсаря.

Брукселя 13 грудня. Після достовірних донесень з Африки ґен. Ґатакр мав в оногдашній битві в горах Шторм потерпів такі страти: кілканайцять убитих і 200 ранних а 700 людей попало в неволю.

Льондон 13 грудня. З Фрер доносять під д. 9 с. м.: Анґлїйска кіннота прибула нинї до Колензо і стрітила ся з відділом Бурів, зложеним з кількасот людий. Бури уступили на другий берег ріки почім з обох сторін прийшло до сильного а не безуспішного огню. Бури займають на горах сильне становище. Пять луків зелїзничого моста під Колензо знищено, а два камінні стовпи розвалено динамітом. Пішки можна ще міст перейти.

— Маю орудку в містї — відповіла трохи дрожачим голосом.

— Ходи-но насамперед на хвильку сюди, я хотів би з тобою поговорити.

Примушена послухати війшла до комнати, а Мічель за нею. Замкнув двері і вложив ключ до кишенї.

— Що то має значити? — спитала з гнївом.

— Забуваєш ся, Люсетто. Атже ти служниця, а добра служба не ставить нїколи таких нечемних питань. Але я відповім тобі. Я тебе замкнув, бо не хочу, аби ти виходила з тої комнати.

— Але я не хочу тут бути замкнена з паном сама. Я честна дївчина.

— О тім нїхто не сумнїває ся і не потребуєш також бояти ся. Не наближу ся до тебе нї на крок.

— Чого ви мене сюди завели?

— Просто на те, аби тебе задержати — от, скажім, до дванайцятої, отже не більше як дві години. Ти чей нїчого не маєш против того.

— Дуже богато. Не хочу тут з вами сама сидїти дві години.

— Сьмішно. А якже звідси вийдеш?

Люсетта прикусила зуби, але нїчого не сказала, бо знала, що мусить піддати ся. Найрадше була би кричала, але пані Ремзен з Дорою вийшли ще перед Емілїєю і она з Мічелем була сама в цїлім домі. Але могла була звернути увагу портиєра, або перехожих і коли їй та гадка прийшла до голови, звернула свій погляд на вікно. Мічель відгадав зараз, що мала на гадцї.

— Лиш не пробуй кричати — почав — бо буду мусїв заткати тобі уста, а на дві години то досить невигідно.

— Чи не схочете менї сказати, чому мене тут держите? — спитала Люсетта по короткій хвили.

— Здаєть ся менї, що я то вже сказав: не хочу, аби ти твою орудочку полагодила тепер.

— Не розумію вас.

— О, розумієш дуже добре, ти не така дурна. Ну, моя панно, піддай ся конечности і забав ся до дванайцятої години. Як хочеш читати, то ось-тут ґазети. Стоїть там дуже цікаве справоздане о послїднім убийстві. Знаєш, та дама, що її в тім домі убито. Чи ти слїдила ту справу?

— Нї — відповіла коротко.

— То дивне. А виглядаєш так, немов би тебе такі справи дуже обходили.

— Цїлком нї.

За цїлі дві години не промовили вже відтак до себе нї одного слова. Мічель сидїв в великім фотели і дивив ся на дївчину з усьміхом, що доводила єї до такої лютости, що аж відвернула ся від него. Вкінци вибила дванайцята, дївчина зірвала ся з крісла.

— Чи вже можу відійти?

— Так, Люсетто, тепер вже можеш іти полагодити свою орудку, о скілько не буде за пізно; а га, панна Ремзен просила мене, сказати тобі, що вже не потребує твоїх услуг.

— То значить, що мене віддалює?

— Властиво не то. Я лиш сказав, що вже більше тебе не потребує. Бачиш, панна Ремзен, каже, що ти за тихо входиш до комнати. Боїть ся, як нагле тебе побачить, не чуючи як входиш.

— Ви правдивий чорт! — відповіла розлючена дївчина і вилетїла з комнати, котру Мічель тимчасом отворив.

— Я правду сказав! — промовив до себе і поглянув за нею з усьміхом.

Люсетта вийшла з каменицї і побігла до телеґрафічного бюра, де написала кілька слів. Відтак в найгіршім настрою пішла на Медісон Сквер. По досить довгім дожиданю побачила вкінци Барнеса і побігла до него.

— Ну і щож — спитав Барнес роздразнений — ви чого тут?

— Мене віддалили.

— Віддалили? Длячого?

— Не знаю, але той чорт Мічель приложив до того свою руку. Нинї рано замкнув мене на дві години, а відтак сказав, що панна Ремзен мене не потребує. А! я була би єму видерла очи!

І оповіла все Барнесови.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всіх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскоі“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).